

Nora Roberts

Een nieuw begin

1

Reece Gilmore reed door de lastige bochten van Angel's Fist in een Chevy Cavalier waarvan de motor rookte. Ze had 243 dollar en wat kleingeld op zak, wat misschien genoeg was om de Chevy te repareren en hem en zichzelf van brandstof te voorzien. Als ze mazzel had en de auto niet te zeer kapot was, had ze genoeg om die avond een kamer te huren.

Daarna was ze, zelfs met de meest optimistische berekening, blut.

De witte rookpluimen die onder de motorkap vandaan kwamen, vatte ze op als teken dat het tijd werd om een poosje niet te reizen en een baantje te zoeken.

Maak je niet druk, er is niks aan de hand, hield ze zichzelf voor. Het kleine stadje in Wyoming dat langs het koude blauwe water van een meer genesteld lag, was even goed als elk ander. Misschien zelfs beter. Het had de open ruimte die ze nodig had: al die lucht met de besneeuwde pieken van het Tetongebergte die omhoogstaken als sobere, en vreemd genoeg ook afstandelijke, goden.

Via de pieken en valleien die op foto's van Ansel Adams leken, was ze er in de afgelopen uren steeds dichterbij naartoe gezworven. Toen ze die ochtend voor zonsopgang was vertrokken, had ze geen idee gehad waar ze zou belanden, maar ze had een omtrekkende beweging om Cody gemaakt. Ze was plankgas door Dubois gereden, en al had ze even gespeeld met het idee naar Jackson te gaan, uiteindelijk was ze richting het zuiden gekoerst.

Dus iets moest aan haar hebben getrokken om hierheen te gaan.

In de afgelopen acht maanden had ze een sterk vertrouwen gekregen in het volgen van tekenen en opwellingen. GEVAARLIJKE

BOCHTEN, GLAD WEGDEK BIJ NAT WEER. Het was fijn dat iemand de tijd en moeite nam om dat soort waarschuwingen op te hangen. Andere tekenen konden bestaan uit een scheefvallende zonnestraal die een achterafweggetje vreemd verlichtte of een windvaan die naar het zuiden wees.

Als de aanblik van het licht of de windvaan haar aansprak, volgde ze die weg, tot ze op een punt kwam dat leek op de juiste plek op het juiste moment. Daar kon ze dan een paar weken blijven of, zoals ze in South Dakota had gedaan, een paar maanden. Dan zocht ze een baantje, bekeek de omgeving en vertrok weer als tekenen en opwellingen haar een nieuwe richting op stuurden.

Dit door haar ontwikkelde systeem gaf haar vrijheid en het zorgde er vaak voor – tegenwoordig vaker dan vroeger – dat de aanhoudende ruis van angst in haar achterhoofd afnam. In de afgelopen maanden was ze op zichzelf aangewezen geweest, feitelijk was ze alleen geweest, en daardoor was ze meer tot rust gekomen dan het jaar dat ze therapie had gehad.

Al had de therapie haar waarschijnlijk een basis gegeven om zichzelf dagelijks onder ogen te kunnen komen. En elke nacht. En alle uren daartussen.

En in de samengebalde vingers van Angel's Fist lag de volgende nieuwe start, de volgende schone lei.

Ook al deed ze hier verder niets, ze zou in elk geval een paar dagen nemen om van het meer en de bergen te genieten en voldoende geld te verdienen om verder te kunnen reizen. Een plaatsje als dit – met 623 inwoners, althans dat vermeldde het plaatsnaambord – leefde ongetwijfeld van toerisme, maakte gebruik van de prachtige natuur en het feit dat het vlak bij een nationaal park lag.

Er zou ten minste één hotel zijn, een aantal pensions en misschien een toeristenranch in de directe omgeving. Het kon best leuk zijn om op een toeristenranch te werken. Al die bedrijven hadden mensen nodig om spullen te sjouwen en schoon te maken, vooral nu de lentedooi de scherpste randjes van de winter afhaalde.

Maar omdat haar auto inmiddels nog dikkere, meer wanhopige rookpluimen uitstootte, moest ze allereerst op zoek naar een monteur.

Ze reed over een weg die zich als een koord langs het lange, brede meer uitstreckte. In de schaduw zorgden restjes sneeuw voor witte vlekken. De bomen hadden nog de bruine kleuren van de winter, maar op het water waren een paar boten te zien. Een paar mannen met een windjack aan en een pet op peddelden in een witte kano dwars door de weerspiegeling van de bergen.

Aan de overkant van het meer bevond zich het zakenhart, zag ze. Cadeauwinkel, een kleine galerie. Er waren ook een bank en een postkantoor. En het bureau van de sheriff.

Ze reed weg van het meer en bracht de zwoegende auto tot stilstand voor iets wat leek op een grote schuur waar een warenhuis in was gevestigd. Voor de winkel zaten een paar mannen in een flanelen overhemd in een stevige stoel, vanwaar ze een mooi uitzicht over het meer hadden.

Ze knikten naar haar toen ze de motor afzette en uitstapte. Toen schoof degene aan de rechterkant zijn pet waar de naam van de winkel op stond – MAC'S WARENHUIS EN KRUIDENIER – wat verder op zijn hoofd.

‘Zo te zien heb je problemen, jongedame.’

‘Dat klopt. Kent u iemand die me ermee kan helpen?’

Hij legde zijn handen op zijn dijen en duwde zich omhoog uit de stoel. Hij was een potige man met een blozend gezicht. Hij had vriendelijke bruine ogen met rimpeltjes die uitwaaierden vanaf de ooghoeken. Toen hij sprak, was zijn stem traag en lijsig.

‘Waarom doen we de kap niet even omhoog om eens te kijken?’

‘Heel fijn.’ Toen ze de vergrendeling losmaakte, gooide hij de kap omhoog en deed een stap naar achteren, bij de rookwolken vandaan. Al kon ze niet zeggen waarom, maar Reece vond de rookpluimen en opschudding gênanter dan haar angst. ‘Het begon ongeveer vijftien kilometer ten westen van hier. Ik lette niet zo goed op. Ik had meer oog voor het landschap.’

‘Dat heb je hier snel. Ben je op weg naar het park?’

‘Ja, inderdaad. Min of meer.’ Geen zekerheid, nooit zekerheid, dacht ze, en ze probeerde zich op het heden te richten en niet op de tijd ervoor of erna. ‘Ik geloof dat de auto andere plannen had.’

Zijn metgezel kwam erbij staan en beide mannen keken naar de motor op een manier die Reece typisch mannelijk vond. Met een ernstige blik en alwetende fronsen. Ze keek met hen mee, maar wist dat ze een wandelend cliché was: de vrouw voor wie hetgeen onder de motorkap verborgen zat even vreemd was als het oppervlak van Pluto.

‘De slang van je radiator is gescheurd,’ zei hij tegen haar. ‘Die moet vervangen worden.’

Dat leek niet zo erg, niet al te erg. Niet al te duur. ‘Kan ik dat hier ergens in de stad laten doen?’

‘In Lynt’s Garage helpen ze je wel. Ik bel hem even voor je.’

‘U bent een redder in nood.’ Ze glimlachte naar hem en stak hem haar hand toe, iets wat haar tegenwoordig gemakkelijker afgang bij onbekenden. ‘Ik ben Reece. Reece Gilmore.’

‘Mac Drubber. En dit is Carl Sampson.’

‘Je komt uit het oosten, hè?’ vroeg Carl. Reece had het vermoeden dat hij in de vijftig was en dat er een paar generaties terug indiaans bloed in zijn familie had gezeten.

‘Ja. Ver uit het oosten. Helemaal uit Boston. Zeg, ik stel jullie hulp echt op prijs.’

‘Het is maar een telefoontje,’ zei Mac. ‘Als je wat beschutting voor de wind wilt, ga dan gerust naar binnen, of ga een stukje lopen. Het zal wel even duren voor Lynt er is.’

‘Ik heb wel zin om een stukje te lopen, als dat goed is. Ik zoek een logeeraadres in de stad. Niks bijzonders. Kunt u me misschien iets aanraden?’

‘Een stukje verderop ligt het Lakeview Hotel. Het Teton House aan de andere kant van het meer is wat gezelliger. Meer een pension. Langs het meer en buiten de stad staan hutten die per week of per maand kunnen worden gehuurd.’

Ze dacht niet langer in maanden. Een dag bood voldoende uitdaging. En ‘gezellig’ vond ze te intiem. ‘Ik denk dat ik naar het hotel loop om een kijkje te nemen.’

‘Dat is een flinke wandeling. Ik kan je er wel heen rijden.’

‘Ik heb de hele dag al in de auto gezeten. Het zal fijn zijn om mijn

benen te kunnen strekken. Maar bedankt, meneer Drubber.’

‘Graag gedaan.’ Hij keek haar even na toen ze wegliep over de houten vlonders. ‘Lekker ding,’ merkte hij op.

‘Ze heeft geen vlees.’ Carl schudde zijn hoofd. ‘Vrouwen van tegenwoordig doen veel te hard hun best om af te vallen. Ze houden geen rondingen over.’

Ze had helemaal niet haar best gedaan om af te vallen. Sterker nog, ze probeerde uit alle macht de kilo’s terug te krijgen die ze in de afgelopen jaren was kwijtgeraakt. Van iemand die lekker fit was dankzij bezoeken aan een fitnessclub was ze veranderd in iemand die broodmager was. Maar langzaamaan was ze er in geslaagd terug te komen tot iets wat ze zelf omschreef als ‘slungelig’. Te veel hoeken en punten, te veel botten. Elke keer dat ze zich uitkleedde, kreeg ze het idee dat haar lichaam dat van een vreemde was.

Ze zou het niet eens zijn geweest met Macs ‘lekker ding’. Niet meer. Vroeger had ze zichzelf zo beschouwd. Een knappe vrouw, stijlvol en sexy als ze dat wilde zijn. Maar haar gezicht was te hard geworden, te uitgehoud. Ze mocht dan minder vaak een rusteloze nacht hebben, maar als ze die had, kreeg ze dikke wallen onder haar donkere ogen en had haar huid een bleke, fletse en grijze gloed.

Ze wilde zichzelf weer herkennen.

Ze slenterde verder en haar versleten Keds maakten bijna geen geluid op de stoep. Ze had geleerd zich niet te haasten, ze had zichzelf aangeleerd om niet te dringen, niet te rennen, maar om de dingen te nemen zoals ze kwamen. En om daadwerkelijk van elk moment te genieten.

De koele wind blies in haar gezicht en door haar lange bruine haar, dat ze had samengebonden tot een paardenstaart. Ze genoot van het gevoel van de bries, van de geur – schoon en fris – en van het harde licht dat over de Tetons viel en weerkaatste in het water.

Door de kale takken van de wilgen en populieren heen zag ze enkele van de hutten waar Mac het over had gehad. Ze lagen achter de bomen, gemaakt van boomstammen en glas met brede veranda’s, en – nam ze aan – een schitterend uitzicht.

Het zou fijn zijn om op zo’n veranda te zitten en te genieten van

het meer en de bergen, om zo veel ruimte en stilte om je heen te hebben en te zien wat er naar het moeras gaat, waar lisdodden omhoogsteken uit het laagveen.

Op een dag misschien, dacht ze. Maar nu nog niet.

Ze zag groene scheuten van narcissen in een half whiskyvat naast de ingang van een restaurant. Ze mochten dan licht trillen in de koele wind, ze deden haar ook denken aan de lente. Alles was nieuw in de lente. Misschien zou zij deze lente ook nieuw zijn.

Ze bleef even staan om de tere scheuten te bewonderen. Het was fijn om te zien dat de lente eraan kwam na de lange winter. Binnenkort zouden er meer tekenen van te zien zijn. In haar reisgids werd vol trots verteld over de wilde bloemen die zich kilometers uitstrekten op de met alsem bedekte vlaktes en langs de meren en vijvers in de omgeving.

Ze was wel toe aan bloemen, dacht Reece. Ze was er klaar voor om zelf ook weer op te bloeien.

Toen liet ze haar blik naar de brede ruit aan de voorkant van het restaurant gaan. Het was meer een eetcafé dan een restaurant, corrigeerde ze zichzelf. Bediening bij de bar, tafeltjes voor twee en vier personen en tafels met banken, allemaal in verbleekt rood en wit. In een uitstalkast stonden taarten en cakes en achter de bar was een open keuken. Een aantal serveersters liep bedrijvig rond met dienbladen en koffiepotten.

Het was lunchtijd, besefte ze ineens. Ze was de hele lunch vergeten. Zodra ze een kijkje had genomen bij het hotel, zou ze...

Toen zag ze het op het raam, het met de hand geschreven briefje.

KOK GEVRAAGD
MEER INFORMATIE BINNEN

Tekenen, dacht ze weer, al had ze voor ze er erg in had al een stap achteruit gedaan. Ze bleef staan waar ze was, terwijl ze de indeling door het glas aan een grondige inspectie onderwierp. Een open keuken, dacht ze, dat was essentieel. Eetcafévoedsel kon ze nog in haar slaap bereiden. Althans, dat had ze vroeger gekund.

Misschien was het tijd om erachter te komen, tijd om nog een pas voorwaarts te doen. Als ze het niet aankon, zou ze het tenminste weten, en in dat geval was ze niet slechter af dan nu.

Het hotel was waarschijnlijk ook op zoek naar personeel, in afwachting van de zomerdrukte. Of meneer Drummer was nog op zoek naar een verkoopster voor zijn winkel.

Maar daar hing het briefje, haar auto was naar dit stadje gereden en haar voeten hadden haar naar deze plek gebracht, waar de scheuten van narcissen door de grond omhoogkwamen in de eerste, aarzelende ademteugen van de lente.

Ze liep terug naar de deur, haalde diep, heel diep, adem en duwde hem toen open.

Gebakken uien, gegrild vlees – vooral wild, zo te ruiken – sterke koffie, een jukebox met countrynummers en geroezemoes.

Schone rode vloeren, zag ze, en een geboende witte bar. De paar lege tafeltjes waren al gedekt voor de lunch. Aan de muren hingen foto's, goede, voor zover zij kon beoordelen. Zwart-witte van het meer, van wit water, van de bergen in elk jaargetijde.

Ze nam alles nog in zich op en was nog moed aan het verzamelen, toen een van de serveersters naar haar toe kwam. 'Goedemiddag. Als je wilt lunchen, kun je een tafeltje nemen of aan de bar gaan zitten.'

'Eigenlijk ben ik op zoek naar de manager. Of de eigenaar. Eh, het gaat over het briefje voor het raam. De baan van kok.'

De serveerster stond nog altijd met een dienblad in haar hand. 'Ben jij kok?'

Er was een tijd geweest dat Reece haar neus had opgehaald voor die term, opgewekt, dat wel, maar ze zou wel haar neus hebben opgehaald. 'Ja.'

'Dat is mooi, want Joanie heeft er een paar dagen geleden een ontslagen.' De serveerster bracht haar vrije hand naar haar mond in een drinkgebaar.

'O.'

'Ze had hem in februari in dienst genomen toen hij naar de stad was gekomen, op zoek naar werk. Hij zei dat hij Jezus had gevonden en Zijn woord verkondigde door het hele land.'

Ze hield haar hoofd schuin, verschoof haar gewicht naar één been en keek Reece aan met een opgewekte glimlach op haar knappe gezicht. ‘Hij verkondigde inderdaad het Woord, als een discipel die aan de drugs was. Je zou het liefst een prop in zijn mond stoppen. Maar toen ontdekte hij de fles, en dat was dat. Dus. Waarom ga je niet aan de bar zitten, dan kijk ik of Joanie even tijd heeft om uit de keuken te komen. Heb je trek in koffie?’

‘Ik heb liever thee, als dat niet lastig is.’

‘Komt eraan.’

Ze hoefde de baan niet te nemen, hield Reece zich voor. Ze ging op een kruk van chroom en leer zitten en wreef haar vochtige handpalmen af aan haar spijkerbroek. Zelfs als de baan haar werd aangeboden, hoefde ze hem niet te nemen. Ze kon ook kijken of ze inderdaad hotelkamers kon schoonmaken of ze kon verder rijden naar die toeristenranch.

De jukebox speelde een ander nummer en Shania Twain verkondigde vrolijk dat ze zich een vrouw voelde.

De serveerster liep naar de grill, tikte op de schouder van een kleine, stevig gebouwde vrouw en boog zich een stukje voorover. Even later wierp de vrouw een blik achterom. Ze ontmoette Reece’ blik en knikte. De serveerster kwam terug naar de bar met een wit kopje heet water en een theezakje van Lipton op het schoteltje.

‘Joanie komt er zo aan. Wil je misschien wat voor de lunch bestellen? De dagschotel is gehakt. Dat wordt geserveerd met aardappel-puree, sperziebonen en een beschuitbol.’

Eigenlijk moest ze gewoon weggaan, dacht Reece. Nu meteen. Ze moest teruggaan naar haar auto. Zorgen dat die slang werd gemaakt en wegrijden.

Joanie had donzig blond haar, en om haar middel droeg ze een wit slagersschort dat onder de vetvlekken zat. Haar schoenen waren hoge rode Converse-gympen. Ze kwam de keuken uit, terwijl ze haar handen afveegde aan een theedoek.

En ze monsterde Reece met een staalharde blik in haar ogen die eerder grijs dan blauw waren.

‘Kun je koken?’ Haar doorrookte stem verleende de bruuske vraag een vreemde sensualiteit.

‘Ja.’

‘Om je brood te verdienen of alleen om wat in je mond te kunnen stoppen?’

‘Ik kookte in Boston, om mijn brood te verdienen.’ Zenuwachtig scheurde Reece het papiertje van het zakje.

Joanie had een zachte mond, die fraai gevormd was en in schrill contrast stond met haar harde blik. En Reece zag een oud, vervaagd litteken op haar kaak, dat van haar linkeroor bijna helemaal tot haar kin liep.

‘Boston.’ Automatisch stopte Joanie de theedoek in de ceintuur van haar schort. ‘Dat is een eind weg.’

‘Ja.’

‘Ik geloof niet dat ik een kok van de oostkust wil die nog geen vijf minuten haar mond kan houden.’

Van verbazing deed Reece de hare open, waarna ze hem met een nauwelijks zichtbare glimlach weer sloot. ‘Ik praat mensen de oren van het hoofd als ik zenuwachtig ben.’

‘Wat doe je in deze contreien?’

‘Reizen. Mijn auto is kapotgegaan. Ik heb een baan nodig.’

‘Heb je referenties?’

Haar hart verstrakte, een zweterige vuist vol stille pijn. ‘Daar kan ik wel aankomen.’

Joanie snoof en gebaarde met een frons naar de keuken. ‘Ga maar naar achteren en doe een schort voor. De volgende bestelling is een broodje rundvlees, medium doorbakken, een uienbroodje, gebakken uitjes en champignons, patat en sla. Als Dick niet dood neervalt nadat hij heeft opgegeten wat jij hebt klaargemaakt, is de baan waarschijnlijk voor jou.’

‘Goed.’ Reece gleed van de kruk af en terwijl ze ervoor zorgde dat haar ademhaling langzaam en regelmatig bleef, liep ze door de klappen aan de andere kant van de bar.

Ze merkte niet dat ze het papiertje van het theezakje in kleine stukjes had gescheurd, iets wat Joanie niet was ontgaan.

Het was een eenvoudige indeling, zag ze, en buitengewoon efficiënt. Een grote grill, een oven die groot genoeg was voor een restau-